

Eva Andreas
Tunadalskyrkan 180930
Fil 1:27-2:11 ”Medborgare i Guds rike”

Att vara medborgare i ett land medför både rättigheter och skyldigheter. I Sverige har vi ex religionsfrihet, tryckfrihet, näringsfrihet, rätt till sociala insatser, sjukvård, polis, osv och inte minst att ha möjlighet att få rösta i riksdagsvalet. Men det innebär också skyldigheter, att betala skatt, att följa lagar och förordningar. Och om något skulle hända i relation till andra länders lagstiftning så har den svenske medborgaren rätt till skydd och stöd.

Filippi var en romersk koloni, och som sådan underställd kejsaren. Det var inte demokrati som hos oss, utan kejsaren var den som bestämde och som förväntade sig att hans medborgare skulle betrakta honom som Herre och tillbe honom som Herre. Och när romarna talade om evangelium, det glada budskapet så handlade det om kejsaren och hans upphöjande.

Därför så var det inte alltid så lätt för de romare och greker som fanns i Filippi när de blev kristna, och plötsligt skulle tillbe Jesus som Herre, och inte kejsaren. Och det krävde säkert både mod och tålamod för att kunna stå för en annorlunda livsstil, och att hålla fast vid den, i mötet med dem som inte var kristna. Och därför är det så viktigt för Paulus i det textavsnitt vi läst att hjälpa församlingen och stötta dem och utmana dem att tänka till vad den kristna tron betyder, att se var förebilden fanns och hur de skulle hantera att de tänkte på ett annat sätt, att de hade ett annat evangelium, nämligen det glada budskapet om Jesus Kristus, världens Frälsare.

Och därför använder han ett antal ord och uttryck som förstärker detta: lev på ett sätt som är värdigt Kristi evangelium, och det oavsett om jag finns i närheten och kan hjälpa er; stå fasta, kämpa, låt er inte skrämmas av motståndaren. När ni lider så gör ni det för hans skull, precis som jag har gjort.

Det är viktigt att de men också vi när vi läser brevet, vet var grunden finns, tron på Jesus. Och han skriver också om det fast med lite eftertänksamhet. Han skriver: Om det alltså finns tröst genom Kristus,

uppmuntran från kärleken och gemenskap från Anden, om det finns ömhet och medkänsla.

Filipperförsamlingen har fått lära sig om tröst, kärlek, andens gemenskap och att det är grundläggande för den kristne att ständigt växa i detta, att fördjupas i tron. Och när nu Paulus börjar varje mening med ordet om, så är det som att han utmanar dem att tänka till. Betyder det verkligen någonting det ni har lärt er, Om ni har fått lära er att det finns tröst genom Kristus, vad gör ni då med det? Tar ni vara på trösten, låter er tröstas av honom, eller har det ingen betydelse? Han vill betona vikten av att använda sig av den relationen med Jesus, för att få det stöd och den hjälp som behövs.

Uttrycket att stå fasta i tron hade för mottagarna av brevet en annan förståelse än den vi har. Paulus använde ett militärt ord för detta, vilket handlade om att soldaterna formerade sig på ett speciellt sätt för att kunna stå emot fienden, och så länge de stod fasta, så länge de var eniga var de oslagbara. De var formerade i grupper om 8 gånger 8 personer, vilket gjorde att de skyddade varandra men också hade sina vapen och skyddsutrustning åt olika håll. Men det gällde att de var eniga, och väl samövade för att fungera på ett rätt sätt.

Det gäller alltså för de kristna då och nu att stötta varandra, att använda de gåvor var och en har fått, att lita på att evangeliet om Jesus är starkt, och att de som församling har andra möjligheter när de gör det tillsammans. ”Lev i samma kärlek, eniga i tanke och sinnelag”, vilket inte behöver betyda att man tänker lika, för det är ju gemenskapens styrka att vi är olika och kompletterar varandra, men att man drar åt samma håll, att man stöttar varandra och uppmuntrar varandra. Att man låter den vision församlingen har fått genomsyra allt och finns med i arbetet. Lev i samma kärlek, eniga i tanke och sinnelag, fria från självhävdelse och fåfänga. Var ödmjuka och sätt andra högre än er själva. En annan bibelöversättning som är mer en tolkning än direktöversättning, the Message förklarar det på ett lättfattligt sätt: Håll sams med varandra, älska varandra och var vänner i djupet av era hjärtan. Vässa inte armbågarna och smöra er inte heller upp till toppen. Stig frivilligt åt sidan och hjälp andra att komma fram. Sikta inte på egna fördelar. Glöm er själva så pass att ni kan hjälpa varandra.

Och för att kunna göra det är inställningen; kämpa, gör vad ni kan för att det ska bli möjligt, ta ansvar, låt det få vara viktigt.

Häromdagen lyssnade jag på ett radioprogram där man kunde ringa in och berätta om upplevelser med barn. En mormor ringde in och berättade om sitt då tvååriga barnbarn som skulle sättas i en bilbarnstol. Det är tre olika fästen som ska hakas ihop. Barnet hade vinteroverall på sig, det var lite trångt och tyget var lite halkigt och det ville sig inte, och hon var rädd att barnet skulle tröttna och börja skrika. Men så kom det, och det från ett barn som knappt kunde prata, Kämpa mormor – ett uttryck barnet lärt sig hemifrån, Kämpa mormor och hon orkade fortsätta och få ihop bältet, och hon sade också att det hade hjälpt henne många gånger i andra situationer.

Och vi behöver nog samma utmaning: Kämpa X, kämpa. Ge inte upp även om det skulle bli motstånd, även om ni står ensamma och inte har någon som hjälper er. Kämpa på, och höra Jesus röst; jag är med er alla dagar, kom till mig så vill jag ge er vila, jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du skall vandra.

För att orka kämpa behöver vi veta var vi kan hämta kraft, var vi kan få stöd och hjälp, vart vi kan vända oss för att orka: Och då skriver Paulus det som brukar kallas Kristushymnen verserna 2:6-11, en beskrivning av hur Jesus gjorde och uppmaningen att vi ska vara som honom. Vi läser ofta det här fristående och det får en speciell innebörd, att kunna se vem Jesus är. Och kopplar vi också ihop det med det avsnitt av Kolosserbrevet 1:15-20, som vi läste tidigare i gudstjänsten blir det verkligen något extraordinärt. Hur han som är skaparen, uppehållaren, huvudet för kroppen, som har all Guds fullhet bestämmer sig för att bli människa, för att på ett väldigt konkret sätt visa mänskligheten vem Gud är och gör det genom att vara ödmjuk och lydig och dö på ett kors. Men efter uppståndelsen och himmelfärden återtar han sin gudomliga status och blir ”ännu mer” upphöjd och får det namn som är över alla namn och man kommer att bekänna honom som Herre.

I Jesaja 52 och 53 talas om Herrens lidande tjänare, och även om det inte är ordagrant lika så handlar texterna om hans lydnad och ödmjukhet och varför han gjorde det: Det var våra sjukdomar han bar,

våra plågor han led, när vi trodde att han blev straffad, slagen av Gud, förnedrad, Han blev pinad för våra brott, sargad för våra synder, han tuktades för att vi skulle helas, hans sår gav oss bot.

Detta är en källa till glädje, till hjälp för oss, därför att det var för vår skull det skedde, det var för att vi skulle få del av frälsning och pånyttfödelse, för att vi skulle få bli Guds barn, för att han genom korsdöden besegrade allt det onda.

Men Paulus skrev inte detta bara för att berätta om Jesus, utan han kopplar ihop det med uppmaningen: Tänk inte bara på ert eget bästa, utan också på andras. Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus. Han blev som en av oss, han antog en tjänares gestalt, han gjorde sig ödmjuk, han var lydlig intill döden. Och då blir det en helt annan betoning inte för oss som tar emot uppmaningen, det handlar också om oss i ljuset av Jesus.

Att ha Jesus som förebild är både en förmån, men ibland också en utmaning. Vi kommer aldrig att kunna bli som han, för ingen är som han, men vi får försöka förstå vad det innebär för oss att bli en tjänare, att vara underställd någon annan, d. v s Gud själv, att försöka förstå hans väg och möjligheter, att finnas till för varandra och inte bara för vår egen skull och våra intressen, att vara ödmjuk. Ordet ödmjuk i grekisk kultur handlade om något negativt, vilket innebar att man var krypande och eller feg. Men för de kristna handlade ödmjukhet om något annat, nämligen att stå i ett rätt förhållande till Gud, att vara underställd honom, men inte på ett negativt sätt, utan genom att använda de gåvor och resurser som han gett. Om man tänker motsatsen till ödmjukhet i Nya testamentet kan man tänka stolthet, självhävdelse, fåfänga.

Paulus betonar också ordet lydnad. Jesus blev människa och lydde fram till det yttersta, han såg mer till människornas bästa än sitt eget, och gjorde det för att vi skulle få del av frälsningen. Vi minns skildringen av hans kamp i Getsemane, Jag vill inte, måste jag, låt det här få gå ifrån mig, men också hur han till sist kan säga: Ske inte min vilja, utan din. Och alldeles innan han dör på korset säger han: Det är fullbordat!!

Var som Jesus, följ honom, hämta kraften hos honom. Låt honom som genom sin lydnad utnämnts till Herre verkligen få vara Herre också i ditt liv, låt honom få finnas med i hela livet.

Och underförstått. Om han genom sin lydnad och ödmjukhet upphöjdes, så kan också vi som kristna se fram emot en ny gemenskap, en ny framtid, ett perspektiv som kan ge oss hjälp att orka. Det finns underbar förlossning i det blod som gjöts en gång. Det finns glädje bortom graven och en framtid full av sång.

Vi är medborgare i Guds rike, han vill hjälpa oss att leva ett liv som är värdigt det medborgarskapet, men vi behöver hela tiden vända oss till honom för att kunna göra det på ett rätt sätt. Inte så att vi blir marionetter i hans hand, men för att kunna förstå vägen framåt.

Hebreerbrevet skriver: Låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare. För att vinna den glädje som väntade honom uthärdade han korset utan att bry sig om skammen och sitter nu till höger om Guds tron. Tänk på honom som har uthärdat sådan fiendskap från syndare, så att ni inte tröttnar och förlorar modet.

AMEN